

Sygn. akt: I C 53/19 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2019r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Kłek
Protokolant:	sekretarz sądowy

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 lipca 2019 r. w K.

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko B. W. (1)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej B. W. (1) na rzecz powoda (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 2 333,95 zł (dwa tysiące trzysta trzydzieści trzy złote i dziewięćdziesiąt pięć groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 05.09.2018 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanej B. W. (1) na rzecz powoda (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 947 zł (dziewięćset czterdzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,

III. nakazuje pobrać od pozwanej B. W. (1) na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Kętrzynie kwotę 70 zł (siedemdziesiąt złotych) tytułem nieuiszczonej przez powoda opłaty.

UZASADNIENIE

Powód, (...) Sp. z o.o. w W. w dniu 05.09.2018 r. złożył pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym wnosząc o zasądzenie od pozwanej B. W. (1) kwoty 2 333,95 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Powód podniósł, że w dniu 1 września 2017 r. strony zawarły umowę pożyczki nr (...). Umowa została zawarta za pośrednictwem systemu internetowego na zasadach umów zawieranych na odległość, których powód udziela w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej. Przed zawarciem umowy pozwana złożyła wniosek o udzielenie pożyczki, a następnie uiszczała na rzecz powoda opłatę weryfikacyjną w wysokości 1,00 zł celem potwierdzenia danych osobowych, adresowych, rachunku bankowego pozwanej oraz w celu zaakceptowania przez pozwana warunków umowy. Zgodnie z treścią zawartej umowy powód pożyczył pozwanej kwotę 1800 zł w dniu 16 lutego 2018 r. W celu wykonania umowy powód przekazał na rachunek bankowy pozwanej kwotę pożyczki, pozwana zaś była zobowiązana do zwrotu całkowitej kwoty pożyczki, na którą składają się: kwota pożyczki 1800 zł oraz koszty udzielenia pożyczki wynikające wprost z umowy, w tym prowizja wraz z oprocentowaniem 507,70 zł a także skapitalizowane odsetki ustawowe za opóźnienie w przypadku braku terminowej spłaty. Termin spłaty całkowitej kwoty pożyczki ustalony został do dnia 18 marca 2018

r. (data wymagalności roszczenia). Pozwana nie uregulowała swojego zobowiązania , ani w całości ani w części. Na dochodzoną pozwem kwotę 2333,95 zł składają się :

- kwota pożyczki 1800 zł ,

- całkowity koszt pożyczki 507,70 zł,

- skapitalizowane odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości maksymalnej liczone od sumy 2307,70 zł od dnia 19.03.2018 r. do dnia 13.08.2018 r. – 26, 25 zł.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 02.10.2018 r. w sprawie VI Nc-e (...) nakazano pozwanej zapłatę na rzecz powoda dochodzonej pozwem należności wraz z kosztami procesu.

Pozwana B. W. (1) wniosła sprzeciw od powyższego nakazu, zaskarżając nakaz w całości , uznając roszczenie za bezzasadne i nieudowodnione i wnosząc o jego oddalenie.

W odpowiedzi na pozew pozwana B. W. (1) wniosła o oddalenie powództwa w całości zgłaszając zarzut braku legitymacji czynnej powoda, braku legitymacji biernej pozwanej, bezzasadność powództwa , brak wykazania roszczenia co do zasady i wysokości , brak uzgodnienia z pozwanym indywidualnych warunków umowy pożyczki, przedłożenie jako dowody nieuwiaryzelnione kserokopie i wydruki komputerowe, świadczenie niezamówione przez konsumenta. Pozwana przyznała , że w dniu 1 września 2017 r. zawarła ramową umowę pożyczki z powodem , podnosząc , iż nieuprawnione jest twierdzenie powoda , że w tym samym dniu przelewem bankowym potwierdziła zaakceptowanie i warunki umowy pożyczki z dnia 16 lutego 2018 r. Pozwana zakwestionowała ważność i treść umowy pożyczki z dnia 16 lutego 2018 r. Podniosła, iż umowa pożyczki z dnia 16 lutego 2018 r. nie zawiera szeregu danych wymaganych prawem, co powinno skutkować zastosowaniem sankcji kredytu darmowego. Strona powodowa nie wykazała , aby zawarła za pozwaną umowę pożyczki z dnia 16 lutego 2018 r. Wydruk umowy pożyczki i załączników nie stanowi dowodu ,że doszło do skutecznego zawarcia umowy pożyczki. Sam przelew środków na konto pozwanej nie prowadzi do zawarcia umowy pożyczki . Pozwana wniosła o zastosowanie ewentualnie sankcji z art. 5 ustawy o prawach konsumenta. Pozwana podniosła też , iż powód nie wykazał istnienia roszczenia co do zasady i wysokości , nie wiadomo z czego wynika dokładnie kwota roszczenia dochodzonego pozwem, brak jest stosownego wyliczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 1 września 2017 r. B. W. (1) zawarła z (...) Sp. z o.o. Ramową Umowę Pożyczki nr (...) w ten sposób, że po utworzeniu konta klienta na stronie internetowej pożyczkodawcy (...) zaakceptowała warunki Ramowej Umowy P. poprzez przelanie na rachunek wskazany przez powoda , z indywidualnego rachunku bankowego pozwanej o numerze (...) - kwoty 1 zł wraz z podaniem w tytule przelewu nr PESEL, adresu zamieszkania oraz wpisanie, że akceptuje warunki ramowej umowy pożyczki.

(dowód: (...) z dnia 01.09.2017 r. k. (...), potwierdzenie przelewu z dnia 01.09.2017 r k. 5, bezsporne)

W dniu 16.02.2018 r. na podstawie w/w umowy ramowej pożyczki B. W. (1) zawarła umowę pożyczki z (...) Sp. z o.o. o numerze (...) 1800 zł . W związku z zawarciem umowy pożyczki określono prowizję 494,38 zł , całkowity koszt pożyczki na 507,70 zł , okres trwania pożyczki na 30 dni , termin spłaty pożyczki 18.03.2018 r. , całkowitą kwotą do zapłaty na 2 307,70 zł. Kwota 1800 zł została przelana przez pożyczkodawcę na rachunek bankowy B. W. (1) wskazany przy założeniu konta klienta.

(dowód: umowa pożyczki z dnia 16.02.2018 r. , potwierdzenie przelewu kwoty 1 800 zł k. 27).

B. W. (2) dokonała częściowej spłaty pożyczki z dnia 16.02.2018 r. dokonując na rachunek pożyczkodawcy wpłaty w dniu 11.04.2018 r. r. kwoty 100 zł .

(dowód: potwierdzenie przelewu kwoty 100 zł k. 29)

Sąd zważył co następuje :

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Powód na poparcie twierdzeń zawartych w pozwie i piśmie procesowym z dnia 29.01.2019 r. przedłożył wydruk Ramowej Umowy P. (k. 21-25), wydruk Umowy pożyczki z dnia 16.02.2017 r. (k. 26) oraz potwierdzenia przelewów dokonanych przez pozwaną w związku z zawarciem tym umów. Bezsprzeczne jest w niniejszej sprawie , iż pozwana zawarła z powodem ramową umowę pożyczki z dnia 01.09.2017. Pozwana zaprzeczyła natomiast , aby zawarła z powodem umowę pożyczki z dnia 16.02.2018 r. , nie kwestionując przy tym , iż w dniu 16.02.2018 r. otrzymała od powoda kwotę 1800 zł. Twierdzenia pozwanej, w których zaprzecza, aby zawarła z powodem umowę pożyczki w dniu 16.02.2018 r. i związane z tym zarzuty w tym braku legitymacji czynnej po stronie powoda i braku legitymacji biernej po stronie pozwanej w świetle przedstawionych przez stronę powodową dowodów nie zasługują na wiarę .

W niniejszej sprawie zastosowanie do zawartych przez pozwaną umów pożyczek mają przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, która dopuszcza zawieranie umowy o kredyt konsumencki (w tym umowy pożyczki) za pomocą środków porozumiewania się na odległość. Umowa o kredyt konsumencki zawierana na odległość to taka umowa, która spełnia warunki przewidziane w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta . Jest to zatem umowa, którą kredytodawca zawiera z konsumentem w ramach zorganizowanego systemu zawierania umów na odległość, bez jednoczesnej fizycznej obecności stron, z wyłącznym wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków porozumiewania się na odległość do chwili zawarcia umowy włącznie.

Przepis art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim określa wymogi formalne umowy o kredyt konsumencki. Umowa taka powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę. Wymóg wprowadzony w tym przepisie może być odczytywany przede wszystkim przez pryzmat art. 78 kc jako wskazanie na zwykłą formę pisemną. Oznacza to, że – przynajmniej prima facie – wymóg wprowadzony w art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim może być odczytywany jako zastrzeżenie zwykłej formy pisemnej, rozumianej zgodnie z art. 78 kc. W literaturze silnie reprezentowane jest jednak stanowisko o konieczności interpretowania art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim w sposób szerszy, niż wynikałoby to z tradycyjnego utożsamienia "formy pisemnej" z art. 78 kc. Rozstrzygającym argumentem w tym zakresie pozostaje treść art. 10 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z 23.4.2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.Urz. UE L Nr 133 z 22.5.2008 r., s. 66 ze zm.), zastrzegająca dla umowy kredytu, alternatywnie, zwykłą formę pisemną lub posłużenie się innym trwałym nośnikiem. Biorąc pod uwagę całkowity charakter harmonizacji oraz brak pozostawienia ustawodawcy krajowemu opcji implementacyjnej, wykładnia art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim powinna być dokonywana zgodnie ze źródłową dla niej regulacją prawa unijnego, a w konsekwencji konieczne jest odczytanie zastrzeżonego w niej wymogu pisemności w sposób rozszerzający (por. Komentarz do ustawy o kredycie konsumenckim red. Osajda 2018, wyd. 2)

Wymaganie, jakie wynika z art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim, trzeba interpretować przede wszystkim jako nakaz – skierowany do kredytodawcy – sporządzenia dokumentu obejmującego treść oświadczeń woli złożonych przez kredytodawcę oraz konsumenta i utrwalenia tego dokumentu w odpowiedniej formie. Wykładnia językowa art. 29 ust. 1 w/w ustawy sugeruje, że minimalną formą umowy o kredyt konsumencki jest forma pisemna, chyba że przepisy odrębne przewidują inną formę szczególną. Istotne argumenty przemawiają jednak za stanowiskiem, aby – oprócz formy pisemnej – dopuścić formę „trwałego nośnika" (zdefiniowanego w art. 5 pkt 17w/ w ustawy). W szczególności przekonuje o tym wykładnia prounijna. Art. 10 ust. 1 dyrektywy (...) jednoznacznie stanowi, że umowy sporządza się w formie papierowej lub na innym trwałym nośniku. Ponadto stanowisko to wspiera wykładnia celowościowa. Aby zapewnić odpowiednią ochronę interesom konsumenta nie jest konieczna wyłącznie forma pisemna. Do ochrony takiej wystarczy zastosowanie trwałego nośnika. Wykładnia ta uwzględnia aktualne uwarunkowania społeczno-gospodarcze, które wynikają z postępu technicznego oraz potrzeb gospodarki

elektronicznej, w szczególności odnośnie do umów zawieranych na odległość (por. Tomasz Czech Komentarz do art.29 ustawy o kredycie konsumenckim).

Biorąc pod uwagę powyższe argumenty należy uznać, że umowę o kredyt konsumencki można zawrzeć zarówno w formie pisemnej (z własnoręcznymi podpisami), jak i na innym trwałym nośniku. W myśl powyższej interpretacji – nie jest konieczne opatrzenie dokumentu umowy przez strony własnoręcznym podpisem albo podpisem elektronicznym. Forma, jakiej wymaga art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim (z uwzględnieniem wykładni prounijnej oraz celowościowej), jest zachowana również wtedy, gdy treść oświadczeń woli spisano na dokumencie papierowym, ale nie zamieszczono pod nim własnoręcznych podpisów albo umieszczono faksymile lub innego rodzaju podpis powielony mechanicznie. Stosownie do prounijnego oraz celowościowego kierunku interpretacji komentowanego przepisu dopuszczalne są różnorodne sposoby dochowania wymaganej formy przy zawieraniu umowy o kredyt konsumencki. Sposobem takim może być m.in. złożenie oświadczeń woli przez strony za pomocą środków porozumiewania się na odległość (np. telefonu, poczty elektronicznej), a następnie spisanie postanowień umowy na papierowym dokumencie (np. w postaci wydruku komputerowego), bez własnoręcznych podpisów.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, dzieląc powyższą argumentację, wskazać należy, iż nie budzi wątpliwości iż w niniejszej sprawie powód spełnił wymóg zawarcia ramowej umowy pożyczki (stanowiącej umowy o kredyt konsumencki) jak i umowy pożyczki z dnia 16.02.2016 r. w formie pisemnej. Brak własnoręcznych podpisów stron pod przedłożonymi przez powoda Ramową Umową P. oraz pod umową pożyczki z dnia 16.02.2018 r. nie uchybia wymogom określonym w art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim w zakresie zachowania formy pisemnej.

Istotnym jest w niniejszej sprawie czy spisanie postanowień wskazanych przez powoda umów poprzedzone zostało złożeniem przez strony oświadczeń woli zgodnych ze sporządzonymi wydrukami umów za pomocą środków porozumiewania się na odległość w tym w szczególności czy pozwana wyraziła wolę zawarcia przedmiotowych umów.

Potwierdzeniem złożenia przez pozwaną oświadczenia woli w zakresie zawarcia Ramowej Umowy Pożyczki z dnia 01.09.2017 r. jest dokonanie przelewu rejestracyjnego z rachunku bankowego pozwanej w dniu 01.09.2017 r. na kwotę 1,00 zł wraz z podaniem nr PESEL oraz stwierdzeniem o akceptacji warunków Ramowej Umowy P. (k(...)).

Pozwana zawarcia ramowej umowy pożyczki nie kwestionowała. Zaprzeczyła natomiast, iż zawierała z powodem umowę pożyczki z dnia 16.02.2018 r. W ocenie Sądu ustalenie faktu zawarcia przez pozwaną z powodem umowy pożyczki kwoty 1 800 zł w dniu 16.02.2018 r. możliwe jest w oparciu o przedstawione przez powoda dowody w drodze domniemania faktycznego. Zgodnie z treścią art. 231 kpc Sąd może uznać za ustalone fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów.

W niniejszej sprawie bezsporne fakty w postaci zawarcia przez pozwaną z powodem ramowej umowy pożyczki w dniu 01.09.2017 r. (która stanowiła podstawę udzielania kolejnych pożyczek, k. 21-25), dokonania przez powoda – pożyczkodawcę przelewu pożyczki w dniu 16.02.2018 r. w kwocie 1800 zł na konto pozwanej (k. 27) i dokonania przez pozwaną w dniu 11.04.2018 r. wpłaty na poczet powoda kwoty 100 zł tytułem wpłaty na poczet spłaty pożyczki (k. 29, innych zobowiązań niż pożyczka z dnia 16.02.2018 r. pozwana w tym czasie wobec powoda nie miała) pozwalają w sposób nie budzący wątpliwości ustalić fakt zawarcia przez pozwaną z powodem umowy pożyczki z dnia 16.02.2018 r. (k. 26). Inne tłumaczenie tych faktów przez pozwaną, w tym w szczególności jako spełnienie świadczenia niezamówionego przez konsumenta i jego dobrowolna spłata (gdzie w tytule przelewu k. 29 wpisano „ wpłata na poczet spłaty pożyczki), należy uznać za sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

W konsekwencji za niezasadne należy uznać zarzuty pozwanej, iż do zawarcia umowy pożyczki z dnia 16.02.2018 r. nie doszło, zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powoda i zarzut braku legitymacji biernej po stronie pozwanej, jak też twierdzenia pozwanej, w której domaga się zastosowania sankcji kredytu darmowego i sankcji z art. 5 ustawy o kredycie konsumenckim.

Odnosząc się natomiast do zarzutu pozwanej, iż umowa z dnia 16.02.2018 r. nie zawiera szeregu danych wymaganych prawem, wskazać należy, iż umowa pożyczki z dnia 16.02.2018 r. była zawierana na podstawie wiążącej strony umowy ramowej z dnia 01.09.2017 r., która szczegółowo określała prawa i obowiązki stron, w tym zasady i terminu wypłaty pożyczki, stopy oprocentowania, stopy oprocentowania za zadłużenie przeterminowane. Powtarzanie ponownie wszystkich postanowień zawartych w ramowej umowie pożyczki w kolejnych udzielanych na jej podstawie pożyczkach należy uznać za zbędne. Umowa z dnia 16.02.2018 r. zawiera konkretne postanowienia dotyczące spłaty udzielonej kwoty pożyczki 1 800 zł i te postanowienia w połączeniu z warunkami ramowej umowy pożyczki należy uznać za wystarczające w świetle wymagań ustawy o kredycie konsumenckim.

Mając powyższe okoliczności na względzie zarzuty pozwanej kwestionujące zawarcie umowy pożyczki wskazanej w pozwie a także istnienie i wysokość wierzytelności pozwanej względem powoda uznać należy za chybione. Powód wykazał przedstawionymi wyżej dowodami, iż udzielił w związku z zawarciem umowy pożyczki z dnia 16.02.2018 r. pozwanej pożyczki w kwocie 1 800 zł, wobec czego pozwana zobowiązana była do zwrotu na jego rzecz kwoty 2 307,70 zł do dnia 18.03.2018 r. W związku z brakiem spłaty przez pozwaną pożyczki w terminie uprawnione było naliczenie przez powoda odsetek za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie (§11 pkt 1 ramowej umowy pożyczki) od dnia 19.03.2018 r. (dnia wymagalności roszczenia) do dnia 13.08.2018 r. w kwocie 26,25 zł.

Mając powyższe na względzie Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę wraz ze wskazanymi w wyroku odsetkami umownymi.

Zgodnie z treścią art. 481 § 1 kc jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (art. 481 §2 kc) Maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie – art. 481 § 2¹kc).

W niniejszej sprawie wysokość odsetek za opóźnienie została określona w Ramowej Umowie Pożyczki z dnia 01.09.2017 r. (§11 pkt 1 umowy) Zgodnie z postanowieniami tej umowy pożyczkodawca jest uprawniony do naliczania odsetek za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie. W konsekwencji mając na względzie wskazane określenie odsetek umownych od zadłużenia przeterminowanego, Sąd uznał za zasadne żądanie pozwu w zakresie zasądzenia odsetek umownych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98§1 i 3 kpc, uznając, iż pozwana jako strona przegrywająca jest zobowiązana zwrócić powódce poniesione przez nią koszty procesu w kwocie 947 zł, na które składa się opłata od pozwu w wysokości 30 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 900 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Jednocześnie Sąd stosownie do treści art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych obciążył pozwaną obowiązkiem zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kwoty 70 zł tytułem nieuiszczonej przez powoda części opłaty.